

Отписки-самотписки
ВЧЕНИЙ ІСТЕРИК.
ДОКУМЕНДАЛЬНА РЕВІЗІЯ.
ДЕПУТАТСЬКА НЕДОТУРКА-
НІСТЬ.
ІКРА ТАЛАНТУ.
Галина КОЛЯДЕНКО.
Житомирська обл.

Запитаннячка

- Чи може бути рильце в пушку обличчям людини?
- Вся влада на боці народу. А хто ж тоді на його шії?

Словник-жартівник

Архімед – мед вищої категорії.
Бездара – іменник без подарунків.
Вазон – автомобіль ВАЗ.
Родоначалник – головлікар пологового будинку.

Олексій СТРИЖАК.
Херсонська обл.

• ХОЧЕТЕ – ВІРТЕ, ХОЧЕТЕ – НІ

Хто б міг подумати...

ЛІТАЮЧА тарілка була помічена вчасно. Поки вона неквапливо пропливала над Землею, вже була організована міжнародна комісія для зустрічі й зібрані спеціальні частини для забезпечення порядку.

Тарілка приземлилася на просторій лісовій галявині. Коли прибула комісія, галявина вже була оточена тисячами людей із навколишніх міст і сіл. Однак ближче ніхто підійти не міг, і не тільки через щільне кільце охорони: інопланетяни оточили галявину незримим стіною потужного енергополя.

Коли прибульці вилізли з тарілки, пролунали радісні вигуки людей, кількість яких постійно зростала. Гості з космосу не без цікавості подивилися на землян, але далі повели себе дуже дивно й незрозуміло: по команді старшого вишикувалися в похідну колону і заглибилися в ліс. Спеціальні частини отримали завдання дізнатися, чим вони там займаються. Однак, попри всі зусилля розвідників, нічого з'ясувати не вдалося: інопланетяни і ліс оточили незримим енергополем. Попри всі зусилля, через нього не змогли пробитися ні машини на землі, ні верто-

льоти у повітрі. До вечора прибульці повернулися, залізли в тарілку і почали прогрівати двигуни.

У повному розпачі голова комісії затарабанив кулаком по незримій стіні захисного енергополя. Як не дивно, його стукіт був почутий. З тарілки виліз старший, перетнув галявину, легко пройшов крізь стіну енергополя і зупинився перед головою.

– У чому справа, шановний? – запитав він металевим голосом.

– Ми щиро вітаємо вас, перших космічних гостей планети Земля! Водночас хочу сказати, що ваші дії... Ні-ні, ми не знаходимо в них нічого загрозового, – поспішив запевнити голова комісії, побачивши, як заворушилися вусики прибульця, а в кожному його парному оці засвітилися червоні вогники. – Просто нам незрозуміло, чому ви, не встановивши з нами прямі контакти, вже начебто збираєтеся відлітати...

Вусики заспокоїлися, і вогники згасли.

– Так, ми справді будемо відлітати. Щодо наших дій, то не ображайтеся, але з вами нам все ясно. Річ у тому, що ми принципово не підтри-

муємо контактів із цивілізаціями, яким притаманне вживання спиртних напоїв, тютюну, наркотиків, риболовля в заборонених місцях під час нересту, а також інші егоїстичні устремління. Не кажучи вже про ворожнечу між людьми і навіть війни...

– А навіщо ж тоді ви прилетіли до нас на Землю?!

– Ми дійсно прилетіли на Землю, – підтвердив прибулець. – Але не до вас. Ми отримали сигнал від іншої, воістину загадкової цивілізації, яка повністю позбавлена ваших недоліків. Щоправда, вона теж у дечому відстає: практично відсутні такі види мистецтва, як художня література, театр, кіно, телебачення. Але в цьому ми їм допоможемо. А загалом ми залишилися дуже задоволеними від контакту з ними і запросили їхніх представників відвідати нашу галактику. Якщо хочете, може їх вам показати.

Прибулець дістав із нагрудної кишені куртки прозорий пакетик і на долоні простягнув його голові.

У пакетик дрімали дві чорно-рудих мурахи.

Герман ДРОБИЗ.
(Збірник гуморесок).

Мал. Віктора ФЕДОРОВА.

• БАЙКИ

КВІТНИКАР

Ведмідь на зборах зачитав указ:
– Віднині лісу бути краєм квітів!
І навіть хашчі, сонцем не зігріті,
Засіяти, щоб зацвіли ураз!
І кожного покара не мине,
Хто хоч пелюстку зірве чи зімне!
– Відколи це він квіти полюбив? –
Здивована Коза спитала

у Лисиці. –

То плямак на галяві полуниці,
Ів корені солодкі та гриби,
А це надумав жити

Божим духом...

Лисиця тихо мовила на вухо:

– Не думай, Кізко, що

Ведмідь тупий,

То він учора пасіку купив!

Анатолій ГОРБІВНЕНКО.

Черкаська обл.

КОНИ НЕ ВИННІ

Аж стугонів від збіжжя

Важкий старезний віз.

А кінь кречав з напруги,
Той віз нагору віз.
Ще дядько гейкав-нукав,
Воно йому не лінє.
– А трясця вашій мамі! –
По-людськи скрикнув кінь.
А дядько з того дива
Хреститися поліз:
– Таке уперше чую!
– Я теж! – промовив віз.

Народну давню притчу
Я вам переповів,
Бо вистача й донині
Аналогічних див.
Бува, трудяга тягне,
Як кінь, доручень віз,
А тягне – ще вантажать,
Мовляв, не візьме біс!
А потім здивування,
Як він підупада
Й в прощальному іржанні
Копита відкида.

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Із запасних книжок пацієнта

Бережіть серце від безсердечних людей!

Здоров'я не купиш, а от лікарняний купити можна.

Досягнення наших офтальмологів не бачить хіба що сліпий.

Свої мікроби ближче до тіла.

Після призначення нового завідуючого в роботі травм пункту настав переломний момент.

Шлях до гастроентеролога пролягає через шлунок.

Всі в сім'ї захворіли дизентерією, а його якось пронесло.

Палітра хвороб: жовтуха, краснуха, біла гарячка...

До серця деяких людей доходить лише валідол.

Леонід СОКОЛОВ.

Харківська обл.

• І СМІХ І ГРІХ

Божий дар чи Божя кара

Бог створив колись людину –
Копію зліпив свою.

Працював понад годину,

Поселив її в раю.

І назвав його Адамом,

Бо – найперший чоловік.

У саду щоб був він паном.

Думав, буде так повік.

Не пройшло багато часу –

Наш Адам засумував.

Він тинявся по райським саду,

Все зітхав, не їв, не спав.

Пожалів Господь небогу,

На траві його приспав,

І, не думаючи довго,

Він ребро у нього взяв.

Створив Адаму пару

Та зробив все до пуття:

Гарну, пишну, з пилу й жару,

І вдихнув в Єву життя.

Як зрадив Адам дружині –

Танцював, співав, скакав.

Що його чека по днині,

Бідний чоловік не знав.

Жінці не сидиться тихо,

Хоче їсти, хоче пити.

А не зробиш – буде лихо.

Почала мотузки вить.

Наш Адам біжить до Бога:

– Господи, допоможи!

Покарав мене ти строго.

Чим неласку заслужив?

– Не вгодиш тобі, мій сину,

Сам дружину ти просив.

Спокутуй тепер провину.

Те, що маеш, заслужив.

Не картайте Бога, люди,

Що не та знайшлася пара.

Вибір ваш – то вам і буде

Божий дар чи Божя кара.

Людмила ГОЖА.

Одеська обл.

Іронізми

- Сміється той, хто сміє...
- У природі нічого не зникає, крім самої природи.
- Якщо вас назвали дурнем, не гарячкуйте – подумайте: якщо вгадали – тоді ображайтеся.
- Людина відрізняється од мавпи ще й тим, що легко може нею стати, а мавпа людиною – ніколи!
- Акселерація: нетверезий мо-локосос.
- Під мухою і заєць – лев.
- Кожна людина народжується у

свій день, але потім всі починають жити з понеділка.

• Тим, кому правда очі коле, окуліст не допоможе.

• Важко бути богом, коли немає святості.

• Буває, що простіше вивчити іноземну мову, аніж знайти спільну зі своїми сусідами.

• Від кривої палиці не чекай рівної тіні.

• Систему міняють не тільки сантехніки.

Євген ЯЩЕНКО.

Сумська обл.

Запитували – відповідаємо

"Як при купівлі відрізнити справжній диплом юриста від підробленого?"

Данило Шкуренко,
майбутній юрист.

Пане Данило! При купівлі будь-якого диплома передовсім потрібно звернути увагу на ціну. Занадто низька ціна повинна насторожити покупця. Взагалі ми не рекомендуємо купувати такий серйозний документ з рук у підземних переходах або в точках виносної вуличної торгівлі. Краще всього не ризикувати, а придбати потрібний вам диплом у ректораті відповідного вищого навчального закладу. Не забудьте взяти чек і гарантійний талон з печаткою.

• БУВАЛЬЩИНА

Вулики

СУБОТНЬОГО вечора троє друзів – Павло, Дмитро та Сергій, – розпивши для настрою пляшку горілки, рушили Дмитровою "Тойотою" на дискотеку в сусіднє село.

Вечір був чудовий: тихий, теплий і місячний. Проїздили мимо лісо-смуги. На повороті світло фар вихопило за нею рівні рядочки вуликів. Пасіка! Дмитро пригальмував.

– А що, хлопці, може, прихопимо парочку вуликів? Ніде ж нікого. Сто-рож, певно, десь хропе.

– Давай, – погодилися друзі.

– Тільки діємо швидко! Раз-два!

Хлопці миттю вискочили з машини, тихо принесли й обережно вмостили вулики на заднє сидіння. Самі ж стиснулися на передньому. "Тойота" рвучко зірвалася з місця.

І тут на задньому сидінні щось завовтузилося. Хлопці озирнулися й оніміли: за їхніми спинами з'явилася велика чорна голова собаки.

Собака вишкірив зуби і загарчав.

Машина стала, як укопана, а водія та пасажирів ніби вимело з неї. Хлопці зняли з ніг черевики і почали тицяти ними у відчинені дверці, намагаючись вигнати собаку. Але пес оскаженів од того і несамовито гавкав.

– Що, парубки, медку захотілося? – раптом почули вони грізний голос.

За спинами в них стояв кремезний чоловік із берданкою – видно, хазяїн пасіки.

– У кого ключі? Давай сюди, якщо не хочете назад на собі це нести. Заспокойся, Рексе, заспокойся.

Бачу, ти вже зовсім оклигав.

Чоловік сів за кермо, а похнюплений хлопці попленталися вслід пішки. Повернувшись на пасіку, її хазяїн відчинив дверці "Тойоти", витягнув із машини вулик і... собаку будку, в якій уже дрімав Рекс.

Світлана ТИМКО.
Кропивницька обл.

Архів "зоряньського" гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

